

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko S. spółce akcyjnej w B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 28 lutego 2023 r., I AGa 64/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu postanowienia do
dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ocenie skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wadliwą ocenę Sądu Apelacyjnego roszczenia o zapłatę odsetek, wypowiedzenia umowy kredytu, braku wykazania przez powódkę doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty, a tym samym braku wymagalności roszczenia powódki wobec pozwanej.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Należy zauważyć, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna jest polemika z ustaleniami faktycznymi. Ustawodawca wyraźnie wskazał w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów –

art. 398³ § 3 k.p.c. Zarzut dotyczący braku wykazania przez powódkę doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty jest więc nieuprawniony.

Niezależnie od tego, nie można stwierdzić, że powódka nie wykazała zasadności i skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu jak również wysokości dochodzonego roszczenia. Nie doszło do naruszenia przez powódkę art. 75c Prawa bankowego, co miałoby skutkować bezwzględną nieważnością (bezskutecznością) wypowiedzenia umowy kredytu. Bank poinformował skarżącą o możliwości restrukturyzacji zadłużenia, zawarcia ugody lub porozumienia (k. 18 i nast.), a skarżąca w toku postępowania nie zaprzeczyła tym faktom. Za niedopuszczalną na tym etapie należy również uznać polemikę z ustaleniami co do faktu niewykonania zobowiązania przez skarżącą, faktu wysokości dochodzonego roszczenia oraz sposobu naliczenia odsetek umownych i dodatkowych opłat.

W odniesieniu zaś do podniesionego zarzutu przedawnienia, skarżąca nie zaprzeczyła skutecznie temu, że co najmniej na dzień 30 października 2018 r. nie miała zaległości w płatności, a tym samym powódka nie miała w stosunku do pozwanej wymagalnego roszczenia i powódka wniosła pozew w dniu 25 maja 2020 r. Przy takich ustaleniach bezprzedmiotowa są rozważania co do tego, że żądane odsetki nie mogą dotyczyć okresu dłuższego niż 3 lat przed datą wytoczenia powództwa z uwzględnieniem art. 118 zdanie drugie k.c., tj. okresu przed dniem 1 stycznia 2017 r.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(A.T.)

[r.g.]

